καπάλληλη μόνο γιά τούς ὑπηρέτες καί γιά τούς ἀμαξάδες τους.

Ἐπιθυμεῖ νά μάθη τό καί τό ὁ φίλος μας. Τί ἀφελής ποῦ εἶναι νάχη τέτοιες ἐπιθυμίες καί νά ζητάη τέτοιες πληροφορίες, λίγο ἀστεῖες, ἀπό τούς ἐκλαμπροτάτους γονεῖς!

Μά εἶναι τόσο σπουδαῖο πρᾶγμα, γιά ὄνομα τοῦ Θεοῦ, νά προσεύχεται φραντζέζικα ἡ κόρη τοῦ δεῖνα ἤ τοῦ τάδε συμπολίτη μας, ἀφοῦ ἡ ἴδια ντεμουαζέλα μιλάει φραντζέζικα, τρώει φραντζέζικα, σκέπτεται φραντζέζικα, ἐρωτοτροπεῖ φραντζέζικα, παντρεύεται φραντζέζικα, ἀσχημονεῖ φραντζέζικα, χωρίζει φραντζέζικα τόν ἄνδρα της, ὅταν δέ ἀποκτήση κόρην τήν σπρώχνει κι' αὐτήν φραντζέζικα στή διαφθορά; Ὁ καθολικός προσηλυτισμός δέν μᾶς φταίει καθόλου, ἀφοῦ ὁ Ρωμαϊκός μισελληνισμός εἶν' ἐκεῖνος ποῦ τοῦ δίνει φτερά καί τήν ἀναγκάζει νά πετᾶ.

ΘΕΛΕΤΕ

νά μαζωχτοῦν ἑκατομμύρια γιά τή Μακεδονία;

Ἀφῆστε τίς ἐπιτροπές καί τίς παραεπιτροπές κατά μέρος καί κόφτε χιλιάδες χιλιάδων παράσημα.

Καί πέστε:

— Ὅποιος δώση 500 δρ. θά παίρνη τό ἀσημένιο. Ὅποιος δώση χίλιες τό χρυσό. Ὅποιος 6 χιλιάδες τόν Ταξιάρχη. Ὅποιος δώση 20 χιλιάδες τόν ἀνώτερο Ταξιάρχη. Κι' ὅποιος δώση 100 χιλιάδες τόν Μεγαλόσταυρο,

Κάμετέ το αὐτό καί θά 'δῆτε. Σ' ἕνα μῆνα δέν θά ξέρετε ποῦ θά βάλετε τά χρήματα. Γιά τόν Μεγαλόσταυρο μάλιστα θά παρουσιασθοῦν χίλιοι τοὐλάχιστον Ἕλληνες νά τό βαρέσουν πάρολι στίς εἰσφορές. Ὁ κ. Πεταμτζόγλου θάνε ἀπό τούς πρώτους.

ΕΝΑ ΣΧΟΛΑΣΤΙΚΟ

ἀνοσιούργημα κατά τῆς Ζωῆς ἔγεινε τήν περασμένη Κυριακή κάτω στό Φάληρο.

Σ' ἕνα ρωμαντικώτατο μέρος τῆς ἀκρογιαλιᾶς, ἐκεῖ στήν διασταύρωση τοῦ τροχιοδρόμου, ἤτανε μιά φορά, πρίν κτισθοῦνε μερικά σπίτια ἀπό μερικούς δασκάλους, κάτι ὤμορφες τζιτζιφιές, ποῦ ἔδωκαν τόνομά τους στό μέρος αὐτό.

Οἱ Τζιτζιφιές τώρα δέν ὑπάρχουνε, ὑπάρχει ὅμως τό μέρος, πάντα ὤμορφο καί πάντα ρωμαντικό, σάν τόνομά του. Μά ὑπάρχουν καί δασκάλοι ἐκεῖ, κ' οἱ δασκάλοι αὐτοί ἀποφάσιαν νά τάλλάξουν τόνομα, κ' ἔκαναν δοξολογία, κ' ἔκάναν τσιμπούσια, καί βάφτισαν τό μέρος Κεντρικόν Φάληρον.

Οὔ, νά κουρεύουνται! Ἄφω δέν ἠμποροῦσαν νά χωνέψουν τίς Τζιτζιφιές, δέν εὑρισκαν τοὐλάχιστον κανένα ἄλλο ὄνομα πιό ταιριασμένο, πιό ζωντανό;

Μά δασκάλοι, πάντα! Τί νά σοῦ κάνουν οἱ ἄνθρωποι;

Η ΓΙΟΡΤΗ ΤΟΥ ΚΑΜΠΟΥ

Μέσα 'στό ἡλιοπλημμύρισμα
προχθές 'στόν κάμπο μέσα
μεγάλη γίνηκε γιορτή.
ἡ σαύρα ἡ χαλκοπρόσωπη
τοῦ φράκτη ἡ θυγατέρα
λιάζονταν 'μπρός 'στήν πόρτα της·
τό φεῖδι τό περήφανο
φοροῦσε τά περλάντζα του
στόν ἥλιο ποῦ ἐπερπάτει
κ' ὅλες ἡ μυῖγες τῶν ἀγρῶν
'κάναν τρελλά γυρίσματα
'στόν γαλανόν ἀέρα.
Μέσα 'στά κλώνια τά πουλιά
φλυαροῦν, φλυαροῦν, φλυαροῦν...
κ' εἶχε μεθύση ὁ ἔρωτας
καί τρέλλαις ἔκανε σωρό·
κ' ὅλα τ' αὐλάκια σάν τρελλοί
λαλοῦσαν τῆς φλογέραις τους·
Στῆσαν ἡ μέλισσες χορό
μέ τά λουλούδια ὥς πέρα·
καί νέα ἀνοίξανε κρασιά
ποῦ ὁλοήμερα μεθοῦσαν.
ὁ κρίνος ἐρωτεύθηκε
μέ κάποια πεταλοῦδα·
κ' ἀνήξερη μιά μέλισσα
ἀπ' τόν πολύν τόν ἔρωτα
κ' ἀπό τό πολύ μεθύσι,
μέ τ' ἀγριοτριαντάφυλλα
κοιμήθηκε ὅλη νύχτα.

Μάρκος Φαντολίνης.

Η ΠΡΟΣΕΥΧΗ ΜΟΥ

. . . . . .

Ὅταν ὁ Θεός ἔρριξεν ἀπό τή παντοδύναμη φοῦχτά του τ' ἀστέρια 'στό στερέωμα τῶνα μέ τάλλο ἐμάλλωναν ποιό ἔχει περισσότερη λάμψη. Τότε ὁ Λύγερινός μέ τή χοντρένια λάμψι του εἶπε: «Ἐγώ λάμπω περσότερο ἀπό τόν Ἥλιο—καί τά ἄλλα ἀστέρια τόν ὑποστήριξαν.—Καί θύμωσε μόλις τάκουσε αὐτό ὁ Ἥλιος· σπάζει τό ἅρμα του καί ἀμαχεμένος βαρειά γιά τήν προσβολή ἐπήδησε μέσα 'στόν Ὠκεανό κάτω-κάτω 'στά βάθη καί πέφτει βαρειά ἄρωστος. Βυθισμένη ἡ γῆ μέσα 'στό σκοτάδι καί τήν ὑγρασία νοιώθει βαρειές τῆς στάλες τῆς νύχτας καί τοῦ χάους ἐπάνω της καί τυλιγμένη μέ τό μαῦρό της σεντόνι κλαίει ἀκατάπαυστα καί παρακαλεῖ τόν Καλό Θεό νά τιμωρήση τήν αὐθάδεια τοῦ Λύγερινοῦ. Τότε ὁ Θεός προσκαλεῖ τόν Λύγερινό καί τοῦ λέγει: «Γιά τό μεγάλο λόγο ποῦ εἶπες σὲ καταδικάζω αἰώνια νά βγαίνης μονάχα κάθε πρωί γιά νά ἀναγγέλλης 'σά λακές στήν ὤμορφη Γῆ τόν ἐρχομό τοῦ πύρινου "Ἡλιου» καί στάλλα ἀστέρια εἶπε: «Ἐσεῖς θά βγαίνετε μονάχα τή νύχτα νά φωτᾶτε ντροπαλά καί νά σβύνετε κιτρινιασμένα μόλις βγαίνη ὁ Ἥλιος.—Καί 'ξαναβγήκε πάλι ὁ Ἥλιος μέ ἅρμα μεγαλοπρεπέστερο καί λαμπρότερο, μά ψυλάγει ἀκόμα ἀμάχη τήν προσβολή ἐκείνη καί τό βράδυ βυθίζεται πάλι 'στόν ὠκεανό κόκκινος ἀπό θυμό, ἄρρωστος ἀπό τήν κακία καί τή ζοῦλια τῶν ἄλλων ἀστεριῶν. Κ' ἐγώ τώρα 'σάν τό Θεοσεβῆ Μωαμεθανό κότζα ποῦ νύχτα πρωί-πρωί ἀπ' τό ψηλό τζαμί του προσεύχεται 'στήν πύρινη ἀνατολή καί παρακαλεῖ τόν Ἥλιο νάβγη νά φωτίση τή δυστυχία του καί τή μαυρίλα του, σοῦ κάνω γονατιστός τήν προσευχή μου: «Ἐβγα τοῦ Ἥλιου παρθένα λαμπερή! στεῖλε τῆς πρωΐ ἀγγέλαις κοκκινάδες σου νά διώξουν ἀπό τόν οὐρανό μου τῆς σκοτεινειᾶς μέ τά μιδοκλεισμένα καί τρεμουλιαστά φῶτα χιμαιρικῶν ὀνείρων καί τόπων. Φώτισε μέ τή φωτιά σου τό σκοτεινό μυαλό μου—καί ἄν κακόζηλοι ὀχτροί σοῦ ἔσπασαν τό ἀστεροπλουμισμένο ἅρμα σου ἐγώ θά σοῦ προσφέρω ἕνα ἄλλο πειό λαμπρότερο, τήν καρδιά μου, στερεώμα εὐρύτερο, ἀχανέστερο νά φωτίσης μέ τήν θεία σου λάμψη, τήν ψυχή μου.

Θ. ΜΑΥΡΟΜΑΤΗΣ

ΚΕΡΔΟΣ 312, 140 ΔΡΑΧΜΩΝ

Ναί! **312,140** δραχμάς ἔδωκε μέχρι τοῦδε τό γραφεῖον τοῦ τραπεζομεσίτου κ. **Ἰω. Φωτίου** εἰς τούς πελάτας του. Ἤτοι ἐκ τῶν ἀγοραστῶν λαχειοφόρων ὁμολογιῶν ἐκ τοῦ γραφείου του ἔχουσι κερδίσει διάφορα ποσά, ἀνερχόμενα εἰς τόν στρογγυλόν ἀριθμόν **312,140** δραχ.

Ὁ κ. Ἰω. Φωτίου θέλει ν' ἀναθιβάση τό ποσόν τοῦτο εἰς 1,000,000 δραχ. Ἐπιθυμῶν δέ ἵνα συμμετάσχωσι τούτων πάσαι αἱ τάξεις τῆς κοινωνίας, ὑποβιβάζει τήν προκαταβολήν δι' ἑκάστην λαχειοφόρον τῆς Ἐθνικῆς Τραπέζης εἰς δραχ. 8 καί θέλοντας ν' ἀγοράσωσι τοιαύτην νά προσέλθωσιν εἰς τό τυχηρόν γραφεῖον του, ὅπου πάντως θά κληρωθῆ μετ' ἀμοιβῆς ὁμολογία τις καί τί χαρά νά εἶνε ἡ πρώτη μέ τάς 70,000 χρυσᾶς δραχ. τήν 18 Σεπτεμβρίου ἐ. ἔ. ὅτε γενήσεται ἡ κλήρωσις.

ἰδῶ μιά 'μέρα νάρχεσαι, τότε θά τρέξω νά σ' ἀγκαλιάσω σφιχτά-σφιχτά, καί δέν θά σ' ἀφήσω ποτέ πιά νά φύγης ἀπ' τήν ἀγκαλιά μου...ποτέ!... 'Αλλά πές μου· μ' ἀγαπᾶς λιγάκι καί σύ;...μ' ἀγαπᾶς;...πές μου το· θέλω νά τ' ἀκούσω νά μοῦ τό ψιθυρίζης...πές μου το...ἐγώ σ' ἀγαπῶ...σ' ἀγαπῶ...σ' ἀγαπῶ πολύ.....»

Καί μόλις εἶπ' αὐτά τά λόγια, ἔγυρε μ' ἀπελπισία τό χρυσαφένιο του κεφάλι στά γόνατά της, καί τά τρεμουλιαστά χείλη του ἄφησε νά χαϊδέψουν καί νά κολληθοῦν μέ λαχτάρα σφιχτά στά χέρια της ἀπάνω, στά χέρια της ποῦ τῆς τάσφιγγε παγωμένα μέ θέρμη μέσ' τά δικά του...

Ἐκείνη, ποῦ ἴσα μέ τότε τόν ἄκουγε ἄφωνη, ἀκουμπισμένη στό τιμόνι τῆς βάρκας μέ κατάκλειστα τά δακρυσμένα της μάτια, ἐστέναξε βαθειά, ἐρρίγησε, καί γονάτισε μ' ὁρμή, ἐξαντλημένη μπροστά του, ἐνῶ χωρίς οὔτ' αὐτή νά γνωρίζη πως, τό κεφάλι του ἐβρέθηκε μέσ' τήν ἀγκαλιά της, γυρμένο ἀπάνω στό στῆθός της ποῦ ἐσπαρτάριζεν ἀπ' τούς λυγμούς, τά σάν κύματα μαῦρα μαλλιά της ἁπαλά χυμένα στούς ὤμους του, καί τά χείλη της ἑνωμένα μέ τά δικά του χείλη..Κι' ἀκούστηκ' ἡ φωνή της μέσ' τῶν σκοτεινιασμένων κυμάτων τό βοῦισμα νά ψιθυρίζη ἀποσταμένα:

— «Ἀλλά πές μου λοιπόν.... πές μου.... ὡς πότε θά ζοῦμε ἔτσι χωρισμένοι;.... ὡς πότε;.... ἐγώ πιά δέν μπορῶ νά ὑποφέρω..μοῦ εἶν' ἀδύνατον νά ζήσω μακρηά σου...αἰσθάνομαι κάτι νά μοῦ λέγη μέσ' τή ψυχή μου μυστικά, ὅτι ἄν ὁ χωρισμός μας αὐτός κρατήση λίγες ἀκόμα 'μέρες, θά πεθάνω...ὦ ναί!... θά πεθάνω...καί δέ μέ μέλλει διόλου γι' αὐτό...διόλου· πονῶ μόνο πολύ πολύ ὅταν συλλογίζωμαι πῶς θά φύγω ἀπ' αὐτόν τόν κόσμο, χωρίς νά κατορθώσω νά εὐτυχήσω κοντά σου, καί ν' ἀπολαύσω ὅλη τή θέρμη, ὅλη τή ἀφοσίωσι, ὅλη τή λατρεία καί τόν ἔρωτα ποῦ μοῦ ὑπόσχεται ἡ μεγάλη σου καρδιά! ναί..μόνο γι' αὐτό πονῶ... ὦ, ξέρεις τί πικρό πρᾶγμα εἶνε, τό νά φεύγη κανείς ἀπ' τήν ἀγκαλιά τῆς ζωῆς, για νά πετάξη στοῦ χάρου τούς παγωμένους κόλπους, χωρίς νάχη γιά γλυκειά καί παρήγορη ἐνθύμηση στήν καρδιά του, τήν εὐτυχία περασμένου καιροῦ, κι' ἀλησμονήτου χρόνου;...ξέρεις τί πικρό εἶνε τό νά φεύγη κανείς γιά τόν οὐρανό, ἀφίνοντας τή ψυχή του ὁλόκληρη στή γῆ;...Πές μου· θά λυπηθῆς σά θά πεθάνω, θά λυπηθῆς ψυχή μου;..θά χύσης κανένα σου στεναγμό, κανένα σου δάκρυ;...ἐγώ θά γυρίζω ἔρημος, μόνος, στοῦ ἀπείρου τά διάφανα μονοπάτια, καί μόνο σέ θά γυρεύω, μόνο σέ, μόνο σέ!...κι' ὅταν σέ ὄχι...μοῦ εἶν' ἀδύνατον... Ἀρκετά πιά ἐστέναξα, κι' ἐπόνεσα.. ἀρκετά δάκρυα ἔχυσα...ἀρκετά σημάδια τοῦ μαρασμοῦ καί τοῦ πόνου ἄφησα ἐδῶ κάτω...Τώρα, ἠλθ' ὁ καιρός ποῦ πρέπει νά παύση αὐτό τό αἰώνιο ψυχομάχημά μου....πρέπει πιά νά σταματήση τό δρόμο της, αὐτή ἡ ἀγωνία τοῦ ζωντανοῦ θανάτου, ἀγωνία ποῦ 'ματώνει καί καταξεσχίζει μέ τά πικρά ἀγκάθια της τή καρδιά μου... ναί...ἤ πρέπει νά ζήσω παντοτεινά πιά μέ σένα, ἤ νά πεθάνω...ναί...νά πεθάνω...»

— «Ἀλλά, ποιός λοιπόν θά μᾶς ἑνώση;» τοῦ ἐψιθύρισ' ἐκείνη μ' ἀνέκφραστο πόνο, ἐνῶ τά ὀφτα της ποῦ ὅλο τόν ἐκύτταζαν, ἐφάνηκαν μέσ' τό σκοτάδι τῆς νύχτας, νά θολώνουν σάν νεκρωμένα.

— «Ποιός ψυχή μου;...ποιός;...τῆς ἀποκρίθηκε τότε μέ περιπάθεια, μεθυσμένος ἀπό τήν τρυφερότητα τῆς τόσο ἀγνῆς, καί τόσο μεγάλης ἀγάπης της, σφίγγοντας στήν ἀγκαλιά του μέσα τό κορμί της. Ποιός;...ποιός θά στεφανώση τοῦ ἔρωτά μας τό εἴδωλο μέ τά μαγικά τῆς εὐτυχίας λουλούδια;... ποιός θ' ἀναστήση τά λατρεμένα μας ὄνειρα;...ποιός εἶν' ἐκεῖνος ποῦ θά μᾶς ἀφήση πιά νά ζήσουμε, αἰώνια μαζί, σέ μιά γωνιά τῆς γῆς ἔρημη, μέ μόνους συντρόφους τοῦ ἔρωτά μας τά θεῖα, τά ὁλόγλυκα τραγούδια, τά μαγικά του ρίλια, ποιός;...